

„Te az enyém vagy”

Nézem a gyermekeket, az unokáinkat, és ezek a mondatok járnak az eszemben: „... Ha nem leszek olyanok, mint a kisgyermek... Ha valaki az én kedvemért befogad egy ilyen kisgyereket, engem fogad be, mert én a világ jelentéktelenjeiért jöttem... Aki pedig befogad engem, nemcsak engem fogad be, hanem azt is, aki engem küldött, mert Atyám is e világ kicsinyeinek oldalán áll” (Mt 18).

Vajon a szüleim a Szerető Istennek szentelték a bátyámat? Tudták, hogy az elsőszülött fiút anyyira kell szeretni, hogy majd ő is taníthasson másokat szeretni? „E fiúból pap lesz, akárki meglássa...” (Arany J.: Családi kör). A bátyámból pap lett. Átélt: „Te az enyém vagy, szeretlek, és kedvemet lelem benned.” A szentelés után 4 évvel párt választott, és Istennek szentelt ember maradt, *akárki meglássa* (már 4 unokája van), és most is átéli: „Te az enyém vagy, szeretlek, és kedvemet lelem benned.”

Amikor Jézust bemutatták a templomban, szülei úgy gondolták, hogy a Szerető Isten ezt gondolhatja, ott, a bemutatás közben. „Te az enyém vagy...” S Jézus ugyanezt élhette át a Jordán-folyóban történt keresztelesekor. Ha a családtervezéskor majd ezt gondoljuk ember és ember, Isten és ember viszonyának, akkor talán kevesebb hibát követünk el.

A nagyapának ez marad: „... most már meghalhatok, mert látták szemeim az üdvösséget...” Lehet, hogy meghal, és már nem látja, hogy üdvözíteni leginkább áldozatként lehet (üdvösség = sokak romlására és feltámadására lenni), de gondolhatta, csak nem merte megfogalmazni, mert hátha az unokának már nem kell meghalnia Isten Országáért. Az élet pedig ment tovább, úgy, ahogy kell „...A gyermek pedig növekedett és erősödött, telve bölcsességgel...”

Vége az évnek, holnaptól 2018-at írunk. Köszönöm az eltelt évet, az Életet, a Szeretetet, a Másik Embert. Köszönöm az Üdvözítőket, a gyermekeket magasba emelő Nagymamákat, Nagypapákat.

Bisztrai György (Budapest, Sashalmi közösség)

„Ő is megállva fölötté abban az órában, magasztalta az Istent és beszélt róla mindazoknak, akik Jeruzsálem felszabadítását várták.” (Lk 2,38)

- Mi miatt magasztalom Istent?
- Kinek beszélek Isten, szabadító erejéről?
- Hányszor megyek haza dolgom végezetlen?

(Angel)

